

Renaissance en wetenschap

"De wedergeboorte van de oudheid"

Een beeld dat velen hebben is dat de oudheid een heldere tijd was waarin de wetenschap bloeide, die vervolgens werd vervangen door de duistere Middeleeuwen die de wetenschap onderdrukten, en dat de wedergeboorte van de oudheid de mens bevrijdde van zijn slechte banden en vervolgens de vooruitgang van de wetenschap mogelijk maakte door Galileo Galilei, Johannes Kepler en Isaac Newton vrij te maken van de ketenen van het bijgeloof. Deze ontwikkeling zette zich voort in de Verlichting van de 18e eeuw.

Dit beeld klopt om verschillende redenen niet.

Enerzijds werden de belangrijkste resultaten van de antieke natuurwetenschap al in 200 voor Christus ontdekt. In de daaropvolgende eeuwen, tijdens de bloeitijd van het Romeinse Rijk, gebeurde er bijna niets op het gebied van de wetenschap. En alle wetenschappelijke resultaten leidden niet tot op grote schaal gebruikte technische apparaten.

Maar was de oudheid echt een heldere tijd?

Ik ging naar een "humanistisch gymnasium" waar ik veel goede dingen leerde. Maar in die tijd, in 9 jaar Latijnse lessen en 6 jaar Griekse lessen, heb ik nooit een christelijke auteur gelezen. De enige uitzondering waren 2 lessen waarin onze leraar Grieks ons 2 uur lang de tekst van de Bergrede liet lezen. Tijdens mijn schooltijd was ik gefascineerd door de Romeinen. Hoe dichterbij ik later bij de oudheid kwam, hoe vreemder het voor me werd. De klassieke Latijnse literatuur werd geschreven door rijke mannen die handenarbeid verachtten en anderen voor zich lieten werken, die elkaar op feestjes ontmoetten en indruk probeerden te maken met bijzonder verfijnd taalgebruik, die er geen bezwaar tegen hadden dat onschuldige mensen in andere naties tot slaaf gemaakt werden, van rechten beroofd en hun persoonlijkheid gebroken, die er geen bezwaar tegen hadden dat mensen in het openbaar voor hun leven vochten en als volksvermaak door wilde dieren werden afgeslacht of verscheurd. De "seksuele bevrijding" gold alleen voor de rijke mannen. Iedereen die een beetje gevoel ontwikkelt voor de wereld van het Romeinse Rijk zal een donkere, hopeloze en harteloze wereld zien.

De christelijke wereld van de Middeleeuwen

was geen ideale wereld en werd bedreigd door vele ontberingen. Maar daar was het waar dat alle mensen door God geliefd en daarom belangrijk waren. Alle gezagsdragers waren zich er terdege van bewust dat ze op een dag verantwoording zouden moeten afleggen aan God. Het was zeer wenselijk om voor de armen en de rechtvaardigen te zorgen en in het testament vast te leggen dat een deel van de erfenis naar de armen zou gaan. Omdat God zelf de waarheid is en leugens haat, was men toegewijd aan de waarheid en bereid om fouten toe te geven tegenover God en de mensen. En omdat God zelf mens was geworden in Jezus en als ambachtsman had gewerkt, werd hard

werken gerespecteerd. Anders dan in de oudheid leidde dit tot de bereidheid om metingen uit te voeren en te documenteren. Het doel van de wetenschap was hier om de waarheid te ontdekken die God in de Bijbel had geopenbaard en de waarheid van Gods schepping. Beide dienden dan om God te verheerlijken. Dit was de motivatie achter Galileo Galilei, Johannes Kepler en Isaac Newton. Het was het christelijke West-Europa dat de moderne wetenschap deed ontstaan en niet de andere grote rijken van die tijd, namelijk het Ottomaanse Rijk, het Mughalrijk in India en het Chinese Rijk.

De Renaissance is een tijd waarin mensen centraal staan

en beschouwt zichzelf als de maat van alle dingen. Deze persoon ziet zichzelf bevestigd door de oude auteurs en ziet het als zijn belangrijkste taak om bronnen uit de oudheid te vinden en te publiceren. Ze verachtten alle resultaten die in de Middeleeuwen waren verkregen, bijvoorbeeld het bewijs dat Aristoteles' theorie over de beweging van lichamen fout was en de betere oplossingen die waren gevonden. En het waren precies de volgelingen van Aristoteles die Galileo Galilei's bitterste vijanden waren en die er uiteindelijk bij de verantwoordelijken in de katholieke kerk op aandrongen om Galileo terecht te laten staan. De Renaissance was hier dus duidelijk in oorlog met de wetenschap. Voor de natuurkunde was de bloeitijd van de Renaissance van 1450 tot 1500 een van de 50 meest onvruchtbare jaren in de geschiedenis van de natuurkunde. Het ideaal van de Renaissance is uiteindelijk de trotse sterke man die geen autoriteit boven zichzelf erkent en die uiteindelijk onverschillig staat tegenover het welzijn van anderen. Dit leidde er ook toe dat de Renaissance een van de meest immorele tijdperken werd.

Het is fataal voor echte wetenschap als de waarheid niet langer algemeen bindend is.

Het marxisme, dat heerste in de Sovjet-Unie, beschouwde zichzelf als een wetenschappelijk wereldbeeld en statistieken en grafieken waren overal te zien. Maar het faalde omdat, hoewel de statistische methoden correct waren, de benodigde invoergegevens gebaseerd waren op leugens.

Een samenleving waarin ik me niet langer geliefd en gerespecteerd voel door God en waarin de zwakkeren niet langer beschermd en geëerd worden, wordt onmenselijk. Dit leidt vervolgens tot persoonlijk egoïsme en het egoïsme van naties. **Daarom zie ik de Renaissance als een tijd die veel donkerder was dan de Middeleeuwen die eraan voorafgingen.**